

המחלת לא היו מצליחים לעולם לבדם, לולא היה קיים יישוב מלוכד שבסיסי היתה החישובות העובדת הצ' מודה לקרקע, וארגון ההגנה על חילותיה. יתר על כן, סילוק האנגלים מן הארץ היה ממש שואה על הישוב לולא עמרו מוכנים כלי הביצוע של הישוב המאורגן, שהתייכו מול הפלישה הערבית והקימו את המדינה ב' שדות הקרב.

ישנם צדדים מכאיבים לחיכות זה, ודרוש אומץ רוח רב מצד כל הצדדים להודות ב' טעויות מסירת לוחמים עבריים לידי הבר' לשת הבריטית, שטיפלה בהם במרמתי הער' נוים ושלחה אותם לגלות, תשאר פרשה מכאיבה. אולם גייסות של רוחבלב, נכר' נות להודות בטעויות היתור על גאווה אר' שת הן תכונות הדרושות למנהיג לאומי. מנהיג כמורך, שהיה אחראי במישרון לפר' קים המזה רים של מלחמת העצמאות, יכול להרשות לעצמו תכונות אלו.

רק במקרה אחד אפשר היה להצדיק את של לחה הטוטאלית של תרומת הסורים: לו אמנם הוכח כעליל שהיה בכונתם לתפוס את השלטון בעם ובמדינה בכוח הנורע. האשמה זו הושמעה לא פעם בהודעות המור' סדות הלאומיים. אולם עד היום הזה לא הובא שמץ הוכחה לכך. אני מצו לומר שאין כמעט איש המאמין בכך ברצ' נות.

כאדם שהצטרף בשחר נעוריו לארגון הצבאי הלאומי, פרש ממנו תוך שלילת דרכו וזכה לשרת תחת פקודתך בארגון ההגנה ובצה"ל, נתנה לי הזדמנות נדירה לראות אלה גם אלה בפעולתם ובהקרבתם. לא היד הבדל בין לוחם ללוחם. אליהו בית צור, גבור לחיי לא עלה ולא נפל בגבורתו מאריה קוצר, איש חי"ש תל אביב שנשאר במביאת בית עפא. האינטקט נקט הטבעי של הלוחמים עצמם הרס מומן כל הבדלה מלאכותית. ה' מדינה חייבת ללכת בעקבותיו.

אין מנוחה לדם שלא זכה בהכרה. הוא מרעיל את האווירה, הוא מנע בעד חלק ניכר ויקר של הנוער העברי להרגיש את עצמו כשותפים אמיתיים של המדינה, שהם תרמו כה הרבה להקמתה. תנועות פולי' טיות מסוימות, כמו תנועת החרות, נסיו' נות המחלת האחרונ'ם וחוגים דומים שאבו את הדינאמיקה הרגשית שלהם מן הדם הזה שלא נגאל על ידי המדינה.

שר הבטחון היוצא היה בלי ספק צריך להיות מעוניין להשאיר אחריו מסורת שלמה, רצופה ואחידה של לחימה עברית. לרוע המזל אין כיום מסורת כזאת. במקום מסור' רת אחת גדולה, שתעמוד מול הנוער הקס' אחרינו, קיימות מסורות רבות, קטנות, מקור' טעות ויריבות זו לזו.

בקצה האחד של במת הנוער נולדה מ' סורת עצמאית כמעט של הסלמי'ת, השרא' רוחו של יצחק שדה, המקיימת עצרות נפר' דות ורואה עצמה נרדפת ומקופחת. בקצה השני מקלימת בית"ר אזכרות פרטיות לעולי הגרדום. פרשת ניל"ל, הגנת תל-חי, מרד הגיטאות, חנה סנש וחבריה, ארגוני הכח' תר' על מפעליהם השונים, ההעפלה ומלח' מת העצמאות, לכל אלה נמצאו בעלים פרי' טיים, הטוענים איש נגד רעהו, מטפחים סילחנים פרטיים, מרוממים גיבורים פרטיים ומנסחים היסטוריות פרטיות.

זוהי תופעה מדאיגה וחולנית, אף שכחוקך תולדות ישראל תמצא לה בלי ספק תקדי' מים ויבשר למשפחות החללים את בשרות תעזור לסיפוח הכרה לאומית אחידה, והיא לא תעזור לחינוך לוחמים ישראלים בריאים.

אני מרשה לעצמי להציע לך לסיים את שרותך הארוך כאחראי לבטחון היישוב וה' מדינה במעשה גדול שישים קץ לפילוג לוח' מים ויבשר למשפחות החללים את שורת הנחמה שסוף סוף הכירה המדינה בקורבן האנושי של בניהם. יהיה דין אחד להרוגים, לפצועים וללוחמים מכל המחנות, בעלי כל ההשקפות.

איש לא יצפה ממך לותר על דיעותיך, או להיסוג מעמדות שאחה חושב אותן לנכונות. גייססה אנושית פשוטה, שתקבע את שויון הלוחמים במעשה, בקורבן ובמותת הסיים את הפרשה שהפכה חלק מן החיים הפרטיים של כולנו, ותוסיף לגדולתך האישית.

אני מאמין שבלכתך לשדה בוקר רצית לעשות, בין השאר, מעשה שיאיר למרוק ויקבע שוב את עקרונ' ההגשמה האישית והדוגמה האישית כעקרונ' עליון בחיי האומה. יהא נא מעשך האחרון לפני כן מעשה סמלי שיתן כבוד לכל אתם שהלכו בראש וה' גשימו את הכרתם בחייהם ובמית'תם תחת דגלים רבים — אך למען מטרה אחת.

אורי אבינן

3

מיפקד בית"ר ליד לוח העישי בחדר הגרדום במצור עכו. אנשי אצ"ל ולחיי דרשו תמיד כי ה' מבצר ההיסטורי, ש' יסודותיו הנוחה עוד בימי הצלבנים וש' באחד מחזריו נכלא בשנתו זאב זיבו' סינסקי אחרי שנדון למאסר עולם, יהפוך למוזיאון לאומי. מר' כזו של מוזיאון זה היה צריך לשמש חדר הגרדום, בו ראו צעירים עבריים כה רבים בפעם ה' אחרונה את אור ה' עולם. לפני שנפתחה מתחת לרגליהם ה' לת' וחבל' התליה שבר את מפרקתם. השלשה הפכה אר' ת' רשונעים.

שתי תמונות אלה מגלות טרגדיה אנושית מועזת. אמו של נקר, שהשתתף בפריצת כלא עכו ונתלה על ידי הבריטים, מבכה את בנה. בנה השני (תמונה משמאל) הוא מסורף ועיוור, שוכן כיום במוסד לחולי רוח, צעדים מעטים מן המקום בו נתלה אחיו. הבן השלישי הוא נכה מלחמה, קטוע רגל. הבן הרביעי נהרג לפני חודשים מעטים במבואות בית"ר. מול גורל נורא זה שמרה האם על גאוותה, סרבה לקבל כל תמיכה, אפילו הוצאות דרך לאזכרה. מנחם בגין, ראש תנועת חרות, שבא לבקרה, אמרה האשה הגאה: "מר בגין, אין צורך לנחם אותי".

נסכה 4/5

